לרכישת הספר - לחצו כאן

אחרי החגים

בוקר סתווי של חודש תשרי. כבר החלפתי לשמיכת פוך וקשה לקום מהמיטה, במיוחד שחופשת סוכות הסתיימה ואני צריכה לצאת שוב לבית ספר. קולות הציפורים על העץ מול החלון מתערבבים עם הרעש העמום של הטרקטור, ששוב חורש את השדה בנסיעה משעממת הלוך וחזור, מסמן לי שאחרי החגים הגיע ושגם אני אמורה להתחיל לחרוש.

כשהעיניים עוד חצי עצומות אני מנסה להתרגל למחשבה שמעכשיו אצטרך שוב לשבת כל היום על כיסא, להקשיב, לסכם ולהתרכז. אני מאמינה שגם המורים מבואסים קצת לחזור ללמד, חוץ מִשּׁוּקִי – המורה הנצחי למתמטיקה שבטח התעורר מחדש לחיים...

"שחר, כבר ממש מאוחר!" אמא מאיצה בי לקום ונראה שאין ברירה. אחרי הכול שגרה זה דבר טוב. כבר שלושה שבועות שהחגים והשבתות משחקים פינג־פונג, ואנחנו עייפים מלהזיז את הראש ולעקוב אחרי המשחק.

קמתי. חצאית ג'ינס, חולצת תלבושת, תסרוקת מהירה, עוד מבט אל המראה. מסדרת את שרשרת הכסף הקבועה. אולי כדאי כבר להשתחרר ממנה? לא יכולה.

אמא העריכה מראש שלא נצליח להתארגן הבוקר בזמן, והיא הכינה לנו הכול – טעים, ארוז ומסודר. אני מכניסה לתיק ומגלה שם תגלית ארכיאולוגית לא נעימה מלפני שבועיים, מנסה שאמא לא תשים לב ומשחילה לפח את מה שהיה פעם ענבים ירוקים בשקית.

"יום טוב אהובות!" אמא מאיצה בנו לצאת ולא מוותרת על נשיקה קטנה. "תודה אימוש!" מה הייתי עושה בלעדיה?

יש אוויר טוב בחוץ. אורחים שמגיעים לכאן תמיד מתלוננים על הריח של הפרות, אבל אני כבר לא מרגישה. נולדתי כאן בגליל התחתון לפני שבע עשרה שנה, ואני חולה על המושב. אני ושירה אחותי החמשושית הולכות יחד לתחנה, ממהרות קצת שלא נפספס את ההסעה. לא נעים לאחר ביום הראשון שאחרי חופשה ארוכה.

אני מתיישבת באוטובוס עם עוד בנות שעדיין לא התעוררו. כולן בוהות בטלפון. אני מסתכלת מהחלון. עכשיו אפשר לראות מקרוב את הטרקטור שהספיק כבר לחרוש איזה רבע שדה. זה בטח מייאש לנסוע ולחזור ולעשות אותו הדבר כל כך הרבה פעמים. גם לי יש בערך חמישים פעמים לנסוע לטבריה ולחזור עד שתגיע חופשת חנוכה. באמת מייאש.

עברנו את השלט 'שָׁבֵי גָּלִיל' שעשינו מפסיפס באיזה אירוע מושבי לציון משהו חשוב, והמשכתי לרחף לעצמי. פתאום עלתה בי מחשבה שאולי שכחתי את המחברת העבה על השידה שליד המיטה. תמיד אהבתי לכתוב, והמחברת הזאת שקיבלתי

לרכישת הספר - לחצו כאן

לבת מצווה מלאה במחשבות והגיגים אישיים. זה יכול להיות משפט או שיר קצר על משהו שקרה לי, או סתם הרגשה שאני אוהבת לתעד במילים ולשמור במגירה. ניסיתי להיזכר בשורות המדויקות שכתבתי אתמול בלילה וחייכתי לעצמי. אולי אפילו הסמקתי. אין ספק שמאז שאריאל הצטרף לצוות ההדרכה אני עוד יותר נהנית להגיע לסניף. הדבר האחרון שאני רוצה עכשיו זה שאמא תיכנס לחדר ובמקרה תראה את מה שכתבתי לעצמי אתמול. אז הכנסתי את המחברת או לא? אני כמעט בטוחה שכן.

רבע שעה של נסיעה ואנחנו בטבריה. הכנרת תמיד יפה, וכמו כל בת, גם היא מחליפה כל יום לבגד בצבע אחר. היום היא צבועה בגוון ירקרק אפור, והשמש זוהרת בתוכה כמו תכשיט מזהב. אנחנו יורדות בתחנה והולכות בשובל גדול של בנות עם חולצת 'אולפנית אוֹרי טבריה'. מוסיקה קצבית מקדמת את בואנו, ודסי, המנהלת החייכנית בהגזמה, עומדת בשער ומברכת כל אחת בשלל ברכות שחוזרות על עצמן בסדר אקראי. אני קיבלתי 'חורף טוב'. תודה.

לא התגעגעתי לספרים ולמחברות וכמובן שלא לעבודות ולמבחנים, אבל כן התגעגעתי לתמר ולגליה – הַבֶּסְטִיוֹת שלי. אמנם דיברנו והתכתבנו גם בחופש, אבל להיות ממש יחד, עם הצחוקים והחיבוקים הקטנים, זה משהו אחר לגמרי. מאז כיתה ט' אנחנו צמודות. יושבות יחד בכיתה, אוכלות יחד בהפסקות, ואוהבות לקשקש ולספר אחת לשנייה הכול. או כמעט הכול.

לרכישת הספר - לחצו כאן

טופס ירוק

7355 ₪. כלומר שבעת אלפים שלוש מאות חמישים וחמישה שקלים – זה מה שהצלחתי לקבץ עד כה ללימודי הנהיגה. קצת ממה שנשאר מהמתנות לבת מצווה, קצת מבייביסיטר, קצת ממתנות של סבא וסבתא והרוב מעבודות מזדמנות בחופש של כיתה י'.

אני הבכורה בבית, ואין אצלנו עדיין כלל ברור לשאלה איך מתחלקים במימון של שיעורי הנהיגה. אמנם אנחנו לא מסכנים ויש לי את כל מה שאני צריכה, אבל אני יודעת שאין לנו כסף מיותר, ולכן כבר מגיל צעיר החלטתי להתאמץ ולאסוף כסף כדי שאסתדר לבד. אמא אף פעם לא ביקשה את זה ממני, אבל אני יודעת שזה עוזר. ממה שדיברתי עם חברות, זה נחשב סכום יחסית מכובד, אבל כנראה שהוא יספיק רק אם אהיה ממש טובה ואעבור בטסט ראשון.

אחרי הלימודים קפצתי עם תמר לעיר כדי לעשות בדיקת ראייה ולהצטלם לטופס הירוק, שזה הטופס שאיתו אפשר

להתחיל ללמוד נהיגה. האמת היא שהוא בכלל לא ירוק, והוא גם לא בדיוק טופס כי ממלאים אותו בכלל באינטרנט. אבל כנראה שזה שם שנשאר לו מהעבר הרחוק.

נכנסנו לאיזו חנות אופטיקה וחיכינו לתורנו. אישה מבוגרת וחייכנית עמדה ליד הדלפק ובחרה משקפיים חדשים. היה לה קשה להחליט אם ללכת על המסגרת הדקה והכסופה, או להפתיע את עצמה במשהו צבעוני וחדשני יותר. היא התלבטה בקול ושאלה את כל האנשים שהיו בחנות מה דעתם. בסוף היא לקחה את הצבעוניים. בזמן שחיכינו שמתי לב שמאחורי הדלפק, בין כל המראות והעיצוב החדשני והנוצץ של החנות, תלויה תמונה ישנה וממוסגרת של אדם מבוגר שנראה עסוק בתיקון משקפיים. תמר אמרה לי שככה זה בהמון חנויות בטבריה – העסק עובר בירושה מאבא לבן, והתמונה על הקיר היא של הסבא שייסד את החנות לפני איזה שבעים שנה.

הגיע תורנו ובדיקת הראייה עברה ממש מהר, אבל כשהגיע הקטע של הצילום התחלתי להילחץ. אני שונאת להצטלם. זה לא שיש לי בעיה עם המראה שלי. להפך – אני אוהבת מאוד את העיניים החומות שלי, את השיער השחור ואת הפנים הממש רגילות, ככה כמו שאני. אבל להצטלם זה משום מה מלחיץ אותי.

"איך יותר יפה, פזור או אסוף?" חפרתי לתמר.

"את יפה בכל מצב", היא נאנחה והתחילה לאבד את הסבלנות, "וחוץ מזה אם שוטר יבקש ממך לראות את הרישיון, זה ממש לא יעניין אותו". ייאמר לזכותה שהיא ניסתה לא להלחיץ, אבל אחרי עשר דקות של התלבטות על סוג החיוך שכדאי לי לחייך, ועל 'עם השרשרת או בלי השרשרת?' היא כבר נזפה בי, ובסוף

לרכישת הספר - לחצו כאן

מכל הלחץ יצאה תמונה ממש גרועה. אבל באמת למי אכפת? מי כבר רואה את התמונה הזאת?

למזלי כבר עשינו תאוריה באולפנית בשנה שעברה, כי לא נראה לי שהייתי מסתדרת לבד עם כל התמרורים האלה, ובמיוחד עם הקטע של מבנה הרכב.

אז תמונה – יש, אישור רפואי – יש, בדיקת ראייה – יש, ואפילו תאוריה יש. מה שנשאר זה לתאם עם המורה לנהיגה את השיעור הראשון.

• • •

שמעתי על רוני מכמה חברות שמיניסטיות. מספרים שהוא מלמד נהיגה כבר שלושים וחמש שנה, ושהוא הרבה מעבר למורה לנהיגה. לא כל כך הבנתי מה בדיוק צריך ללמוד מעבר, אבל זרמתי עם ההמלצות.

שכבתי במיטה בחדר שלי ותוך כדי שחיפשתי את המספר של רוני, חשבתי לעצמי שזה ממש מרגש שאני אשכרה מתחילה ללמוד נהיגה!

התקשרתי. בהתחלה זו היתה שיחת היכרות רגילה. הצגתי את עצמי, רוני וידא שיש לי כל מה שצריך, וכמובן סגרנו גם את המחיר ואופן התשלום. חיכיתי שהוא ישאל מתי נוח לי להתחיל, אבל אחרי כמה שניות של שקט, הוא שאל בקול קצת מהורהר, "את בטוחה שאת רוצה ללמוד נהיגה?"

הבנתי מֻחֲבֵרוֹת שיש לו משפטים לא צפויים, אז לא הופתעתי. חייכתי לעצמי ועניתי בפשטות, "כן, נראה לי". אבל רוני לא הרפה ושאל בקול שנשמע קצת כמו סבא, "ולהיות נהגת? את

רוצה?" אני מודה שהמחשבה הראשונה שלי באותו הרגע היתה להגיד לו תודה רבה, לנתק ולחפש מורה אחר, אבל מצד שני משהו בשאלה שלו נשמע מסקרן. רוני לא חיכה לתשובה והוא חזר לשיחה המקורית. הוא שאל מתי נוח לי שנתחיל, וקבענו להיפגש בסוף הלימודים ליד השער של בית הספר. אמרתי שלום ותודה, ולפני שניתקתי הוא סיכם, "ותזכרי שאת הולכת להיות נהגת של החיים". החלטתי לשחק את המשחק ועניתי בנחמדות "ברור", אבל שום דבר לא היה ברור.

סיימנו את השיחה, והשאלה שלו המשיכה להדהד בחדר: 'ללמוד נהיגה או להיות נהגת?'

בלי לחשוב יותר מדי שלפתי את המחברת מהמגירה, פתחתי דף חדש וכתבתי ככותרת רק שלוש מילים: 'נהגת של החיים'.

לרכישת הספר - לחצו כאן